

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7Tos/18/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012749
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125012749.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Leopoldov, o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 19.12.2025, č. k. 5PP/63/2025-26, na neverejnom zasadnutí konanom 05.03.2026 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) uznesením z 19.12.2025, č. k. 5PP/63/2025-26, podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného A. B. (ďalej len odsúdený) na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého trestným rozkazom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/2/2020 zo dňa 24.1.2020 v spojení s uznesením Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/2/2020 zo dňa 8.11.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Tos/18/2022 zo dňa 17.2.2022.

2. Zamietnutie návrhu okresný súd odôvodnil tým, že odsúdený síce splnil formálnu podmienku, teda vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu, avšak nespĺnil ani jednu z materiálnych podmienok potrebných na podmiennečné prepustenie.

3. Záver o nesplnení prvej materiálnej podmienky okresný súd odôvodnil tým, že odsúdený počas doterajšieho výkonu trestu nepreukazuje svoje polepšenie. Okresný súd pritom vychádzal z obsahu hodnotenia riaditeľa ÚVTOS Leopoldov ktoré konštatovalo, že odsúdený bol do ÚVV a ÚVTOS Leopoldov premiestnený dňa 11.03.2025 z ÚVV a ÚVTOS Bratislava. Správanie a vystupovanie odsúdeného počas výkonu väzby bolo na požadovanej úrovni, ústavný poriadok dodržiaval a časový rozvrh dňa rešpektoval. Disciplinárnych previnení sa nedopúšťal. Správanie a vystupovanie odsúdeného počas výkonu trestu bolo vždy na požadovanej úrovni. Ústavný poriadok dodržiava, príkazy a pokyny personálu plní bez pripomienok. Disciplinárne odmenený bol jedenkrát a to dňa 03.10.2025 za dlhodobé a vzorné plnenie si pracovných povinností. Disciplinárne potrestaný nebol. V rámci vnútornej diferenciacie je umiestnený v diferenciacnej skupine „B“. Okresný súd uviedol, že postoj odsúdeného k vlastnej trestnej činnosti možno hodnotiť ako čiastočne kritický, stanovené ciele programu zaobchádzania plní, resocializačná prognóza sa u odsúdeného z hľadiska hodnotenia rizika recidívy trestnej činnosti javí ako menej priaznivá, riziko recidívy trestnej činnosti je stredné. Napriek tomu, že riaditeľ ústavu odporúčal odsúdeného podmiennečne prepustiť s probačným dohľadom, okresný súd nepovažoval túto podmienku za splnenú. Okresný súd uviedol, že odsúdený sa síce adaptoval na režim výkonu trestu odňatia slobody a preukazuje požadované správanie, avšak nijako svojou aktivitou nevybočuje z radu síce režimovo prispôsobených, avšak priemerných väzňov. Odsúdený doposiaľ nepreukázal zvýšenú snahu po náprave a počas doterajšieho výkonu trestu neurobil nič čím by okresný

súd presvedčil, že sa polepšil. Okresný súd uviedol, že odsúdený získal od začiatku výkonu trestu (teda od 21.02.2025) iba jednu disciplinárnu odmenu, a to za vzorné plnenie pracovných povinností, a preto s poukazom na uvedené nie je samotné plnenie základných povinností pre okresný súd dostatočným prejavom polepšenia sa, ktoré je pre splnenie prvej materiálnej podmienky nevyhnutné.

4. Druhú materiálnu podmienku okresný súd u odsúdeného taktiež vyhodnotil ako nespĺnenú. Okresný súd uviedol, že podstata druhej materiálnej podmienky spočíva v tom, že u odsúdeného je možné očakávať vedenie riadneho života po podmienenom prepustení v súlade so zákonom bez rizika recidívy. Okresný súd v rámci tejto podmienky preskúmal aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného, opierajúc sa najmä o odpis z registra trestov, kde má odsúdený evidovaných 5 záznamov. Z odpisu z registra trestov ďalej vyplýva, že odsúdenému boli v minulosti ukladané podmienené tresty odňatia slobody, avšak u všetkých došlo k nariadeniu nepodmieneného trestu odňatia slobody. Odsúdený teda nie je vo výkone nepodmieneného trestu odňatia slobody po prvýkrát, dokonca bol jedenkrát aj podmienené prepustený. Šance poskytnuté odsúdenému zo strany súdu na vedenie riadneho života či už v podobe podmienených trestov alebo podmieneného prepustenia odsúdený nevyužil vo svoj prospech a zo svojej trestnej minulosti sa nepoučil, keďže sa po podmienenom prepustení dopustil ďalšej trestnej činnosti, za ktorú si aktuálne odpykáva ďalší nepodmienený trest odňatia slobody. Hoci skúmanie druhej materiálnej podmienky nie je primárne postavené na trestnej minulosti odsúdeného vyplývajúcej z odpisu z registra trestov a ani na počte odsúdení, aj tieto skutočnosti pomáhajú dotvárať obraz o predpokladanom správaní odsúdeného v prípade podmieneného prepustenia. Okresný súd tiež uviedol, že odsúdený na verejnom zasadnutí nijakým spôsobom neprezentoval svoj postoj k vlastnej trestnej činnosti, nevyjadril žiadnu ľútosť k spáchanému skutku ani perspektívu vedenia riadneho života či snahu začleniť sa do spoločnosti v prípade podmieneného prepustenia. Vzhľadom k tomu, že odsúdený už bol v minulosti podmienené prepustený a ani napriek tomu sa nedokázal prispôbiť podmienkam vonkajšieho sveta a dlhodobo viesť usporiadaný život v súlade so zákonom, ako aj na jeho iba čiastočne kritický postoj k vlastnej trestnej činnosti nedisponuje ani okresný súd dostatočnou zárukou, že sa v prípade tohto podmieneného prepustenia zmení správanie odsúdeného k lepšiemu. V zmysle uvedeného je okresný súd uviedol, že na odsúdeného je potrebné pôsobiť celou dĺžkou výkonu trestu odňatia slobody tak ako mu bol súdom uložený, za účelom zabezpečenia dôslednej prevýchovy aby sa mohlo od neho očakávať, že povedie v budúcnosti riadny život. Na základe vyššie uvedených skutočností okresný súd konštatoval, že u odsúdeného nie je splnená neexistencia rizika recidívy, ktorá je podstatou druhej materiálnej podmienky a náprava páchatel'a je možná len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody, pričom podmieneným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov.

5. Po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí sa prokurátor vzdal práva na podanie sťažnosti, odsúdený si ponechal lehotu na podanie sťažnosti. Odsúdený vlastnoručným podaním v zákonom stanovenej lehote podal sťažnosť v ktorej uviedol, že recipročne želá konajúcej sudkyne všetko dobré v novom roku, hlavne v období po tom, ako bude zbavená funkcie sudcu. Odsúdený ďalej uviedol, že podľa jeho názoru splnil prvú materiálnu podmienku, pretože sa adaptoval na režim výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd pochybil v tom, že ho označil za recidivistu a tým bol porušený zákaz diskriminácie. Napadnuté uznesenie považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné, keďže trpí vnútornými rozpormi medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi. Negovanie záverov riaditeľa ÚVTOS je deformácia dôkazu, pretože toto hodnotenie je dôležitým dôkazom, v žiadnom prípade sa nejedná o dôkaz, ktorý by mal len odporúčajúci charakter. Konajúca sudkyňa si bola vedomá, že len na základe trestnej minulosti a údajov z registra trestov o predchádzajúcich odsúdeniach nie je možné druhú materiálnu podmienku vyhodnotiť ako nespĺnenú, a preto sudkyňa ohýba právo a sofistikovane uvádza, že odsúdený nespĺňa aj prvú materiálnu podmienku. Konajúca sudkyňa konala nezákonne v jeho neprospech, a preto žiada krajský súd, aby vyhovel jeho návrhu a podmienené ho prepustil z výkonu trestu odňatia slobody.

6. Okresný súd predložil spisový materiál Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) na rozhodnutie o sťažnosti odsúdeného 05.02.2026.

7. Podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

a) nie je prípustná,

b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo

c) nie je dôvodná.

8. Krajský súd ako nadriadený orgán, na základe riadne a včas podanej sťažnosti na to oprávnenou osobou, podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal odsúdený sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

9. Pokiaľ ide o konanie, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, odsúdený mu žiadne chyby nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom ani žiadne chyby nezistil. Okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy pre objektívne a zákonné rozhodnutie, pričom dodržal všetky ustanovenia Trestného poriadku viažuce sa nielen k príprave, ale aj k priebehu verejného zasadnutia a k dokazovaniu. Vyhlásené rozhodnutie následne v zákonom stanovenej lehote vypracoval a doručil stranám trestného konania do vlastných rúk, o čom svedčia doručky založené v spise.

10. Pokiaľ ide o splnenie formálnej podmienky na podmienčné prepustenie, okresný súd správne skonštatoval, že odsúdený už vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu. Presnejšie povedané, odsúdený vykonal pomernú časť z uloženého trestu dňa 06.10.2025.

11. Splnenie formálnej podmienky však nestačí. Na podmienčné prepustenie osoby z výkonu trestu odňatia slobody musia byť splnené aj dve materiálne podmienky a síce, že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a tou druhou je, že od neho možno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

12. Pokiaľ ide o splnenie prvej z dvoch materiálnych podmienok predpokladaných v ustanovení § 66 ods. 1 Trestného zákona, krajský súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že odsúdený túto podmienku nespĺnil.

13. Podmienčné prepustenie je mimoriadny zákonný inštitút, pričom mimoriadnosť spočíva v tom, že súd má možnosť, avšak nie povinnosť odsúdeného podmienčne prepustiť, čo však neznamená, že súd nemá povinnosť odsúdeného podmienčne prepustiť, pokiaľ odsúdený splnil všetky zákonné podmienky. Mimoriadnosť teda nespočíva v tom, že by súd mal možnosť zamietnuť žiadosť odsúdeného o podmienčné prepustenie, pokiaľ odsúdený naplnil zákonné kritériá. Mimoriadnym je inštitút podmienčného prepustenia iba v tom, že síce odsúdenému bolo skôr uložené vykonať určitý trest, avšak benevolenciou štátu ho za určitých podmienok nemusí vykonať celý.

14. Podľa odbornej literatúry je účel inštitútu podmienčného prepustenia vymedzený nasledovne:

„Zmyslom podmienčného prepustenia je umožniť opustiť brány väznice osobám, ktoré počas svojho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody dokázali analyzovať svoje protiprávne konanie, sebakriticky sa k nemu postaviť, vyvolať z neho poučenie a svojím aktívnym a kladným prístupom vo výkone trestu odňatia slobody preukázať polepšenie.“ (VICHREK, R. Současné trendy vývoje podmíněného propuštění. Trestněprávní revue. 2018, 1, str. 6 nasl.) Podmienčné prepustenie teda „funguje ako motivačný prvok u odsúdeného páchatela, aby sa aktívne zapojil v rámci výkonu trestu do programov zaobchádzania, ktoré by mali mať nielen preventívny účinok z hľadiska recidívy, ale tiež integrujúce a restoratívne účinky“. (HULMÁKOVÁ, J. Podmíněné propuštění z pohledu aplikační praxe a vybraných evropských právních úprav. Trestněprávní revue, 2017, 2, str. 27 a nasl.) Nad rámec toho „možnosť podmienčného prepustenia ovplyvňuje pozitívne väzenskú atmosféru, dáva väzňom perspektívu prepustenia a tým ich stimuluje k pozitívnym aktivitám a do určitej miery aj paralyzuje niektoré negatívne účinky pobytu vo väzení.“ (ŠÁMAL, P. a VÁLKOVÁ, H. K podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, Trestněprávní revue, 2012, 11-12, str. 249 a nasl.) „Cieľom je teda skutočná, nielen formálna zmena odsúdeného, formálne faktory tak majú hrať minimálnu rolu, je totiž nevyhnutné rozlišovať medzi obyčajnou vonkajšou adaptáciou odsúdeného na podmienky výkonu trestu a jeho skutočnou vnútornou premenou, ktorá je podstatná pri rozhodnutí o podmienčnom prepustení.“ (NOVOTNÝ, O. O trestu a vězeňství. Praha. Academia, 1969, str. 206, nálež sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017, bod 32).

15. Pri posudzovaní splnenia podmienky polepšenia je potrebné reflektovať celý priebeh výkonu trestu a vývoj odsúdeného v tomto priebehu. Nie je preto možné mechanicky hodnotiť celý výkon trestu bez zohľadnenia behu času a zváženía vývoja odsúdeného, najmä ak vykonáva trest v dlhšej výmere. Je potrebné zdôrazniť, že zákon požaduje preukázanie polepšenia v čase rozhodovania o podmiennečnom prepustení. Pokiaľ teda odsúdený v prvotnej fáze výkonu trestu preukazoval známky polepšenia, ale v dobe predchádzajúcej rozhodnutiu o podmiennečnom prepustení sa správal opačným spôsobom, súd také správanie odsúdeného nevyhodnotí ako jeho polepšenie a naopak ani neplnenie povinností v začiatku výkonu trestu nevyhnutne neznamená, že sa odsúdený nepolepší neskôr. Pokiaľ však odsúdený svojim neskorším správaním preukázal, že sa polepšil a že sa snaží minimalizovať pravdepodobnosť páchania trestnej činnosti v budúcnosti, potom skoršie porušenie jeho povinností samé a pri splnení ostatných zákonných podmienok, nemôže zabrániť pozitívnemu rozhodnutiu súdu o podmiennečnom prepustení odsúdeného. Na polepšenie nie je možné usudzovať len podľa počtu disciplinárnych odmien. Z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS vyplýva, že odsúdený doposiaľ získal iba jednu disciplinárnu odmenu dňa 03.10.2025.

16. V konkrétnostiach tohto prípadu sa vzhľadom na jednu disciplinárnu odmenu, ktorú počas doterajšieho pobytu za mrežami odsúdený získal je možné konštatovať, že prvá materiálna podmienka nie je u odsúdeného splnená. Podľa krajského súdu odsúdený nevyvíjal dostatočne aktívnu snahu po akýchkoľvek dostupných aktivitách vo výkone trestu, ktoré sú „navyšé“. Odsúdený len dodržiava pravidlá výkonu trestu, čo je ale elementárna povinnosť každého väzňa.

17. Krajský súd zastáva názor, že zo strany odsúdeného aktuálne ide len o formálne prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu, nie o skutočný prejav jeho snahy polepšiť sa tak, ako ho má na mysli citované ustanovenie zákona, tu s dôrazom na skutočnosť, že v zaobchádzaní sa uplatňoval nedráždivý prístup s dôrazom na plnenie si povinnosti a udržiavaním psychickej stability.

18. V ďalšom možno poukázať na to, že postoj odsúdeného k vlastnej trestnej činnosti možno hodnotiť ako čiastočne kritický, avšak odsúdený neuviedol na verejnom zasadnutí žiadne skutočnosti ako na svoju trestnú činnosť nazerá s odstupom času a ani neuviedol nič, z čoho by bolo možné usúdiť, že by svoj predchádzajúci život tentokrát skutočne analyzoval z hľadiska príčin a podmienok páchania trestnej činnosti so zameraním sa na to, aby tieto príčiny a podmienky eliminoval a v budúcnosti tak trestnú činnosť nepáchal.

19. Z hodnotenia je zrejmé, že odsúdený vo výkone trestu pracoval, čo svedčí o určitom postoji odsúdeného v tom smere, že odsúdený pracuje na zlepšení svojich schopností a vedomostí, z ktorých by mohol profitovať na slobode, čo krajský súd hodnotí pozitívne. Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu v tom smere, že jedna disciplinárna odmena a plnenie základných povinností v ústave na výkon trestu nie je dostatočným prejavom polepšenia sa odsúdeného. Krajský súd považuje za potrebné uviesť, že odsúdený už bol v minulosti vo výkone trestu a bol s ústavným poriadkom aj uzročený z minulosti, avšak neurobil žiadnu činnosť navyše aby preukázal svoje polepšenie.

20. Z uvedených skutočností potom krajský súd uzatvára, že u odsúdeného nevzhladol skutočné polepšenie ako výraz prerodu osobnosti s kritickým náhľadom na spáchanú trestnú činnosť, aktívne podnikajúceho kroky k tomu, aby počas výkonu trestu eliminoval všetky príčiny páchania trestnej činnosti a v budúcnosti sa jej viac nedopúšťal.

21. Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku v zmysle ust. § 66 ods. 1 Trestného zákona a síce, že je od odsúdeného možné dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, ani túto podmienku krajský súd nepovažuje za splnenú.

22. Možno zopakovať, že ak u odsúdeného nenastalo v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody žiadne polepšenie, tak nemožno dospieť k záveru o splnení druhej materiálnej podmienky, nakoľko polepšenie odsúdeného je esenciálnou zložkou vyvodenia predpokladu, či odsúdený bude schopný viesť po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody riadny život. Od odsúdeného teda nemožno dôvodne očakávať vedenie riadneho života v budúcnosti, pokiaľ nemožno konštatovať jeho polepšenie sa už počas výkonu trestu.

23. Vedením riadneho života sa vo všeobecnosti rozumie stav, kedy odsúdený dodržiava právny poriadok a ďalšie základné normy občianskej spoločnosti, plní si svoje povinnosti voči štátu a spoločnosti, nezneužíva svoje práva proti spoluobčanom, nenarušuje občianske spolužitie v mieste bydliska ani v zamestnaní, nedopúšťa sa priestupkov, iných deliktov a trestných činov. (R 22/1987) Jedným zo základných znakov riadneho vedenia života je dodržiavanie právneho poriadku. Ak podmienične odsúdený v skúšobnej dobe závažným spôsobom poruší právne normy najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil. (R 19/1976)

24. Súd pri rozhodovaní o podmieničnom prepustení primárne skúmajú, či odsúdený bude mať zabezpečené zamestnanie, či iný zdroj príjmov, či bude mať zabezpečené bývanie, či udržiaval kontakt s rodinou alebo inými blízkymi a aká je jeho širšia trestná minulosť, vrátane možných predchádzajúcich podmieničných prepustení na slobodu. Okolnosti, vzťahujúce sa k materiálnemu a sociálnemu zázemiu odsúdeného ovplyvňujú možnosť reintegrácie odsúdeného do spoločnosti a sú teda relevantné pri rozhodovaní o podmieničnom prepustení.

25. Nutné je tak analyzovať vývoj trestnej činnosti z hľadiska jej frekvencie a závažnosti, a to najmä v rokoch predchádzajúcich spáchaniu trestného činu, za ktorý odsúdený vykonáva trest. Je pritom potrebné mať na pamäti, že podľa kriminologických výskumov dochádza k opusteniu kriminálnej dráhy postupne, jedná sa teda o dlhší proces, nie o jednorazovú zmenu. Ak sa napríklad predlžujú doby medzi páchaním jednotlivých trestných činov odsúdeným, môže to skôr naznačovať, že odsúdený je na správnej ceste opustiť kriminálnu kariéru, ako to, že sa jedná o chronického recidivistu, ktorého treba čo najprísnejšie oddeliť od spoločnosti. A naopak, najmä opakovane páchaná trestná činnosť v krátkych intervaloch nasledujúcich po prepustení z predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody môže naznačovať, že od odsúdeného nie je možné očakávať vedenie riadneho života, čo však platí len za predpokladu, že odsúdený nepreukáže, že v medziobdobí nedošlo k takému polepšeniu a zmene postoja, ktoré poskytujú podstatnú nádej, že po novom podmieničnom prepustení povedie riadny život. V tomto ohľade môže byť relevantným dôležitým ukazovateľom napríklad to, pokiaľ odsúdený sám rozpozná a uzná podmienky, ktoré v minulosti prispeli k páchaniu jeho trestnej činnosti a vyrovnáva sa s nimi.

26. Pokiaľ ide o sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, tieto sú podľa názoru krajského súdu zjavné. V tomto kontexte je potrebné primárne poukázať na odpis registra trestov odsúdeného, z ktorého vyplýva, že odsúdený aktuálne vo výkone trestu odňatia slobody a bol už doposiaľ 5-krát súdne trestaný, za čo mu boli ukladané rôzne druhy trestov. Krajský súd poukazuje, že odsúdenému bol v minulosti ukladané a nariadené nepodmieničné tresty a odsúdený nie je vo výkone nepodmieničného trestu odňatia slobody prvýkrát. Krajský súd považuje za potrebné uviesť, že odsúdený už bol v minulosti podmienične prepustený, avšak odsúdený túto šancu poskytnutú zo strany súdu nevyužil vo svoj prospech a nepoučil sa keď po podmieničnom prepustení sa dopustil opätovne trestnej činnosti.

27. Krajský súd poukazuje, že v danom prípade bolo teda prihladnuté s poukazom na § 66 ods. 2 Trestného zákona najmä na povahu a charakter spáchanej trestnej činnosti, ktorej sa odsúdený dopustil a aj na sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, kedy vo vzťahu k jeho osobe nemožno jednoznačne vyvodiť záver, že bude viesť na slobode riadny život. Podmieničné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody má význam len vtedy, ak vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré majú v danom smere význam je odôvodnený predpoklad, že odsúdený bude viesť na slobode riadny život a viac sa do rozporu so zákonom nedostane, čo však u menovaného odsúdeného, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti (a to s poukazom na jeho správanie vo výkone trestu), nie je možné jednoznačne konštatovať. O správnosti uvedeného záveru svedčí i resocializačná prognóza odsúdeného, ktorá je menej priaznivá a riziko recidívy trestnej činnosti je stredné.

28. Krajský súd zastáva názor, že vzhľadom na trestnú minulosť odsúdeného v spojení s nesplnením prvej materiálnej podmienky nie je možné zaručiť, že po prípadnom podmieničnom prepustení bude viesť riadny život. Predchádzajúci spôsob života odsúdeného nedáva dostatočné záruky, že by v prípade podmieničného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu viedol riadny život resp., že by sa nedopúšťať ďalšej trestnej činnosti. Riziko recidívy odsúdeného tak aj krajský súd posúdil ako prevažujúce nad očakávaním riadneho vedenia života odsúdeným v budúcnosti, v dôsledku čoho nemožno druhú materiálnu podmienku na podmieničné prepustenie považovať za splnenú.

29. Zhrnúc vyššie uvedené krajský súd dospel k rovnakému záveru ako okresný súd a síce, že náprava a celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdeného je možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody a že podmieneným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Súd pritom predmetný záver vyslovili po komplexnom posúdení všetkých relevantných faktorov, teda s poukazom na jeho trestnú minulosť, na jeho celkove správanie sa počas pobytu vo väzení, na postoj k spáchanej trestnej činnosti, a tiež komplexne zohľadnili hodnotenie riaditeľa ÚVTOS.

30. Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia sťažnosť odsúdeného postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.